

Arrest

nr. 301 230 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Naweed AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging geboren zijn op (...) 2002. U bent geboren in Qalatek, in het district Qarghayi van de provincie Laghman, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als landbouwer. Uw broer I. (...) werkte als soldaat in het Afghaanse leger en was gelegerd in

het district Sharrawzah van de provincie Paktika. Hij is in 2021 bij het leger gegaan en heeft er acht of negen maanden gewerkt tot aan zijn dood op het slagveld.

U verklaarde dat de Taliban via de mullah van uw moskee dreigbrieven stuurden naar uw familie om uw broer te vragen te stoppen met zijn job in het leger. Uw broer weigerde en bleef werken als soldaat. De eerste dreigbrief kreeg hij in de zevende maand van 1399 (i.e. september-oktober 2020), een maand of twee nadat hij was begonnen met werken in het leger. Daarna kreeg hij nog vier dreigbrieven. Vanaf de tweede of derde dreigbrief zeiden de Taliban dat de broers van I. (...) zich ook bij de Taliban moesten aansluiten. Uw broer kwam gedurende zijn dienst voor het leger twee keer op bezoek naar uw huis: de eerste keer een maand of anderhalve maand nadat hij begon te werken in het leger, en de tweede keer ongeveer anderhalve maand na de eerste keer. Uw broer werd op het slagveld, tijdens zijn dienst, gedood door de Taliban. Diezelfde dag kreeg uw paternale oom ook een dreigbrief via de mullah waarin de Taliban u opriepen zich bij hen aan te sluiten. De dag daarna besloten uw vader en paternale oom dat u Afghanistan moest verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in maart, april of mei 2021. U kwam aan in België op 22 september 2021 en diende hier op 23 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten stuurden de Taliban uw broers F. (...) en T. (...) nog een dreigbrief waarin ze hen met de dood bedreigden, naar u vroegen en zeiden dat uw broers u aan de Taliban moesten uitleveren of ze anders voor de Taliban moeten werken. De dag na ontvangst van die brief verlieten uw broers Afghanistan eveneens, ongeveer vier maanden voor uw persoonlijk gehoor op het CGVS. Ze verblijven momenteel in Iran. Uw andere broer, I'. (...), woont momenteel nog bij uw vader in Afghanistan. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) de laatste dreigbrief gericht aan uw broer I. (...), gedateerd 20/10/1399 volgens de Afgaanse kalender (i.e. 09/01/2021), (2) de dreigbrief gericht aan u, (3) uw taskara, (4) de taskara van uw vader, (5) de taskara van uw broer, (6) de bankkaart van uw vader en broer, (7) documenten over het werk van uw broer in het leger en (8) vier foto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de dienst Voogdij is gebleken dat u op 19 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat er twee of drie jaar aan uw leeftijd werd toegevoegd en dat u uw taskara voorlegt om uw verklaarde leeftijd aan te tonen (CGVS, p. 8; zie administratief dossier, groene map, document 3), maar u geeft er geen blijk van beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing van de dienst Voogdij. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in 2021 een leeftijd had van minstens 18 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen, niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Wat uw taskara betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Bovenstaande vaststellingen dragen allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.

Verder kan er omwille van uw vage en tegenstrijdige verklaringen amper geloof worden gehecht aan het werk van uw broer in het Afgaanse leger. Gevraagd om over het werk van uw broer te vertellen, komt u niet verder dan oppervlakkige verklaringen. Eerst en vooral geeft u tegenstrijdige verklaringen over

wanneer uw broer begon te werken en hoe lang hij er werkte. Uw verklaringen hierover blijken immers niet consistent met uw verklaringen over wanneer hij precies overleden is en u dan uiteindelijk Afghanistan verliet. Gevraagd wanneer uw broer bij het leger begon, stelt u: “2021, ik weet het precies niet, hij is in 2021 bij het leger gegaan” (CGVS, p. 10) en u verklaart dat hij acht of negen maanden bij het leger zat (CGVS, p. 10). U verklaarde eerder echter dat u het land verliet een dag na de dood van uw broer, in maart, april of mei 2021 (CGVS, p. 8). Indien uw broer stierf in maart, april of mei 2021 en hij acht of negen maanden bij het leger zat, betekent dat dat hij reeds tussen juni en september 2020 bij het Afghaanse leger was gegaan, en niet pas in 2021. Daarnaast kan u nagenoeg niets zeggen over het precieze werk van uw broer voor het leger. U verklaart dat hij werkte als een soldaat bij het leger en actief was in Sarrawzah district van de provincie Paktika, waar hij eveneens stierf (CGVS, p. 10), maar u kan niet zeggen in welk onderdeel van het leger hij werkte (CGVS, p. 10). Expliciet gevraagd wat hij deed in het leger, zegt u eerst nogmaals: “hij was een soldaat” (CGVS, p. 11) en geeft u daarna het vage antwoord: “Hij voerde zijn opdrachten bij het leger uit. Hij vocht tegen de Taliban” (CGVS, p. 11). Wanneer u expliciet gevraagd wordt precieze informatie te geven en te zeggen welke opdrachten hij dan uitvoerde, komt u wederom niet verder dan het oppervlakkige antwoord: “een soldaat” (CGVS, p. 11). Daarna herhaalt u nogmaals dat hij een soldaat was en bevelen uitvoerde maar u kan er geen verdere informatie over geven (CGVS, p. 11). Het doet reeds de wenkbrauwen fronsen dat u zich slechts beperkt tot dergelijke vage informatie over het werk van uw broer. Gevraagd of u ooit met uw broer sprak over zijn werk, stelt u van niet en dat u het hem evenmin vroeg aangezien u een kind was (CGVS, p. 11). U hebt uw vader wel gevraagd wat uw broer precies moest doen bij het leger en die zei u dat hij een soldaat was (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw vader er nog iets over zei, stelt u dat uw vader niets anders heeft gezegd en zegt u dat u ook niet verder hebt gevraagd (CGVS, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd om welke reden u het uw vader niet hebt gevraagd, stelt u plots weer dat uw vader u wel verhalen vertelde over het werk van uw broer en zei dat uw broer tegen de Taliban vocht en een held was (CGVS, p. 11). Indien uw vader wel dergelijke zaken verteld zou hebben, kan verwacht worden dat u toch wel meer informatie zou kunnen geven over de werkzaamheden van uw broer bij het leger. Gevraagd of uw broer een opleiding had gevolgd om bij het leger te komen stelt u dat hij inderdaad een opleiding gevolgd moet hebben, maar dat u er geen informatie over hebt (CGVS, p. 12). Daarnaast weet u evenmin te zeggen hoe uw broer zich had aangesloten bij het leger of wie hij daarvoor had gecontacteerd (CGVS, p. 12). Verder geeft u erg vage en tegenstrijdige informatie over de bezoeken die hij jullie bracht wanneer hij in dienst was in het leger. U verklaart dat hij twee keer op bezoek kwam sinds zijn indiensttreding: de eerste keer een maand of anderhalve maand nadat hij begon te werken in het leger (CGVS, p. 12), en de tweede keer ongeveer anderhalve maand na de eerste keer (CGVS, p. 19). Tweemaal gevraagd hoe het precies in zijn werk ging wanneer hij naar huis kwam, komt u niet verder dan: “Hij kwam op een geheime manier zoals een gauwdief, zodat de andere dorpelingen het niet zouden weten” (CGVS, p. 12-13). Wanneer u voor de derde keer wordt gevraagd hoe hij dat precies deed, geeft u het volgende tegenstrijdige en vage antwoord: “Hij kwam er 's nachts naartoe, het was onmogelijk om overdag te komen, of soms kwam hij overdag, bleef hij daar voor een nacht en de dag daarop ging hij terug” (CGVS, p. 13). Wanneer u een laatste kans krijgt uit te klaren hoe uw broer precies naar huis kwam, herhaalt u nogmaals het vage antwoord dat hij als een zakkenroller naar huis kwam omdat hij niet wilde dat de anderen het wisten (CGVS, p. 13). Op de DVZ had u echter gezegd dat uw broer “telkens” moest wegvluchten van de Taliban wanneer hij naar huis op bezoek kwam omdat de Taliban altijd over zijn komst werden ingelicht (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat de Taliban er niet van op de hoogte waren (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, geeft u het volgende vage antwoord: “ik heb het vandaag ook vermeld dat mijn broer op een bepaalde moment van thuis ontvluchtte, hij ontvluchtte 's nachts en ook overdag. Misschien heeft u me niet goed begrepen” (CGVS, p. 19; zie verder), wat geenszins een verklaring voor de inconsistentie van uw verklaringen is. De documenten in verband met zijn werk die u neerlegt om uw asielrelaas te staven (zie administratief dossier, groene map, document 7), kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen, des te meer gezien u zelf niets over die documenten kan zeggen behalve dat ze zijn uitgevaardigd door het Ministerie van Martelaren en Gehandicapten Zaken (CGVS, p. 16). U hebt ook niemand gevraagd u uit te leggen wat er in die documenten staat, wat eveneens twijfels doet rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging die voortkomt uit het werk van uw broer voor het Afghaanse leger. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Op basis van uw vage verklaringen en voorgelegde documenten is het dus reeds bijzonder onaannemelijk dat uw broer in het Afghaanse leger heeft gewerkt. Op de foto’s die u neerlegt in verband met het werk van uw broer (zie administratief dossier, groene map, document 8), is er inderdaad een gelijkenis te zien tussen de persoon op die foto’s en de persoon op de foto op de taskara van uw

broer (zie administratief dossier, groene map, document 8). Wat die taskara betreft moet echter al worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, zoals hierboven reeds besproken (zie boven). Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Verder kan u ook geen foto van u en uw broer samen voorleggen (CGVS, p. 16), waardoor niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de persoon op de foto's en de voorgelegde taskara van uw broer, inderdaad uw broer is. Omwille van bovenstaande elementen heeft het CGVS op zijn minst sterke twijfel omtrent de beweerde werkzaamheden van uw broer bij het leger. Aangezien het profiel van uw broer als soldaat in het leger een kernelement is in uw asielrelaas, mag verwacht worden dat u er eenduidige en diepgaande informatie over kan geven, of dat u er zich grondig over informeerde. Dat u daartoe amper in staat bent en niet meer informatie zoekt, wijst op een merkwaardige desinteresse in zowel het profiel van uw broer, als in uw daaraan onlosmakelijk verbonden asielmotieven, wat zodoende uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging voortkomende uit dit profiel, ten sterkste aantast.

Terwijl er zoals eerder reeds besproken (zie boven), nauwelijks geloof kan worden gehecht aan het werk van uw broer I. (...) voor het Afghaanse leger, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 [<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>]), EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf] en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 [<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>]) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat de Taliban uw broer I. (...) bedreigden omwille van zijn werk, u en uw broer wilden rekruteren en uw broer in een gevecht tijdens de uitoefening van zijn werk hebben gedood. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U verklaart dat er in de periode voor uw vlucht vijf dreigbrieven naar uw broer werden gestuurd en één naar u (CGVS, p. 16). U kan twee van die brieven voorleggen, namelijk de laatste brief die aan uw broer gericht was (zie administratief dossier, groene map, document 1) en de brief die aan u gericht was (zie administratief dossier, groene map, document 2), maar geeft allerlei vage en tegenstrijdige verklaringen in verband met de andere dreigbrieven en waarom u die niet kon voorleggen. U stelt aanvankelijk dat u de andere brieven in Afghanistan bent verloren (CGVS, p. 5), dat die daar niet meer zijn sinds uw moeder overleden is na uw aankomst in België (CGVS, p. 5), en dat uw familieleden niet wisten dat het om dreigbrieven van de Taliban ging, dus dat ze ze zouden weggegooid hebben (CGVS, p. 5). Het CGVS wijst erop dat het niet aannemelijk is dat uw vader niet wist dat het over dreigbrieven van de Taliban zou gaan, aangezien uw vader die brieven zelf ontving van de mullah M. (...) (CGVS, p. 17) en er u zelf over had verteld (CGVS, p. 18). Terzijde dient eveneens te worden opgemerkt dat u op de DVZ had gezegd dat uw moeder ongeveer twee jaar voor uw interview op 11 maart 2022 op de DVZ overleden was (Verklaring DVZ, vraag 13A), wat niet strookt met uw verklaring dat ze pas na uw aankomst in België in 2021 was overleden. Het overlijden van uw moeder kan daarom niet zomaar aangegrepen worden als verschoning voor bovenstaande, gezien u geen duidelijk zicht geeft op het tijdstip van haar overlijden. Zo wordt ook uw algemene geloofwaardigheid aangetast. Gevraagd om welke reden uw familieleden die twee brieven die u wel kon voorleggen niet hadden weggegooid maar de andere wel, ontkent u weer dat ze die andere brieven hadden weggegooid en zegt u dat ze thuis verloren zijn gegaan (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u wel had gezegd dat ze werden weggegooid en gevraagd hoe ze dan precies zijn verloren gegaan, geeft u een vaag antwoord over het feit dat uw moeder overleden is, uw familie geen voogd heeft, uw vader oud is en uw broers te jong (CGVS, p. 6). Toch was het uw vader en uw paternale oom die de twee dreigbrieven die u wel kon voorleggen, naar u hadden opgestuurd (CGVS, p. 6), dus slaagt u er ook daarom niet in aannemelijk te maken dat het door het overlijden van uw moeder als voogd van het gezin onmogelijk is die overige documenten te recupereren. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over de dreigbrieven die u en uw broer van de Taliban ontvingen, ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van de door u daaraan gekoppelde vrees voor vervolging. Daarnaast stoken uw verklaringen over het moment waarop uw broer de eerste dreigbrief ontving niet met uw verklaringen over wanneer hij begon te werken in het leger. Zo stelt u dat hij de eerste dreigbrief ontving in de zevende maand van 1399 (CGVS, p. 16; wat overeenstemt met september of oktober 2020, zie blauwe map), terwijl u eerder had gezegd dat uw broer in 2021 begonnen was (CGVS, p. 10; zie boven). Het tart alle logica dat uw broer de eerste brief van de Taliban ontving voor hij in het leger begon te werken, aangezien in die brieven van de Taliban werd gevraagd te stoppen met zijn werk in het leger. Bovenstaande

elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zowel omtrent uw verklaringen over de problemen van uw broer, als over uw eigen problemen die daar onlosmakelijk mee verbonden bleken te zijn. U verklaarde immers dat er sinds de tweede of derde dreigbrief niet meer enkel van uw broer I. (...) gevraagd werd zich aan te sluiten, maar ook van u en andere broers (CGVS, p. 18). Bovendien slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de Taliban het bij dreigbrieven hielden. Zo stelt u dat de Taliban de macht hadden in het gehele district en er geen overheid aanwezig was (CGVS, p. 14). In die context is het reeds bijzonder onaannemelijk dat de Taliban niet gewoon langskomen om uw broer op die manier te bedreigen of onder druk te zetten, hem met zijn werk te doen stoppen of hem in te lijven, zoals de eisen van de Taliban waren (CGVS, p. 17). Gevraagd of de Taliban ook naar uw huis kwamen, stelt u van niet en geeft u het reeds tegenstrijdige antwoord: "ze gingen niet naar huizen, ze stuurden een brief en als de gevraagde persoon niet naar hen zou geweest zijn, dan gingen ze bij zijn huis en vermoorden hem op een brutale manier" (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom ze bij uw broer niet langskwamen, verzandt u in tegenstrijdigheden. Aanvankelijk antwoordt u dat uw broer al die tijd niet thuis was (CGVS, p. 18). Volgens uw eigen verklaringen echter, kwam de eerste dreigbrief aan uw broer wanneer hij een maand of twee maanden aan het werken was in het leger (CGVS, p. 16), terwijl hij na drie maanden dienst nog een keer op bezoek kwam (CGVS, p. 19). Daarmee geconfronteerd en gevraagd waarom de Taliban toen niet langskwamen, zoals ze volgens uw eigen verklaringen eerder ook bij anderen deden, stelt u dat noch de Taliban noch jullie wisten dat hij naar huis kwam (CGVS, p. 19). Op de DVZ echter had u gezegd dat de Taliban "altijd" geïnformeerd werden wanneer hij op bezoek kwam en dan "telkens" moest wegvlugten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarmee geconfronteerd, geeft u, zoals eerder ook al besproken, het vage antwoord dat uw broer op een bepaald moment het huis ontvluchtte (CGVS, p. 19; zie boven), wat nog geen uitklaring is voor het feit dat de Taliban niet bij jullie langskwamen nadat uw broer de eerste dreigbrief had ontvangen. Tegelijkertijd merkt het CGVS op dat het reeds onaannemelijk is dat uw broer nog naar huis kwam aangezien de dorpelingen en de Taliban op de hoogte waren van zijn werk (CGVS, p. 13-14), en dat het in die context des te onaannemelijker is dat hij na het ontvangen van een dreigbrief nog eens op bezoek kwam (zie boven). Uw vage verklaringen over de manier waarop hij naar huis kwam, vergroten de onaannemelijkheid daarvan alleen maar. Het CGVS merkt eveneens op dat het onaannemelijk is dat de Taliban niet meer ondernamen om uw broer of uw familie verder onder druk te zetten, aangezien die vijf brieven gericht aan I. (...) telkens weer tot bij uw familie kwamen via de mullah M. (...) van de moskee in uw dorp die "wellicht" ook lid van de Taliban was (CGVS, p. 17). Het kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat mullah M. (...) de Taliban ervan op de hoogte stelde dat I. (...) niet gehoorzaamde aan de herhaaldelijke oproepen van de Taliban. Gevraagd of er iets veranderde in die dreigbrieven wanneer bleek dat uw broer niet gehoorzaamde aan de eisen van de Taliban, antwoordt u dat ze uw broer bedreigden en zeiden: "Ze zeiden, we zullen jou oppakken en erna op een brutale manier vermoorden" (CGVS, p. 17). Op die manier maakt u het eveneens onaannemelijk dat de Taliban niet meer moeite ondernamen om uw broer te zoeken of op andere manieren onder druk te zetten. Zoals verder ook besproken, maakt uw verklaring dat vanaf de tweede of derde brief aan I. (...) ook vermeld werd in de brieven dat de Taliban ook u wilden rekruteren (CGVS, p. 18), het des te onaannemelijker dat de Taliban niet meer langskwamen om hun eisen in te willigen (zie onder). Gelet op het feit dat u zelf zegt dat de Taliban uw naam vermeldden om uw broer te beangstigen en hem zo naar uw dorp te laten komen, wat hij niet deed (CGVS, p. 18), kan verwacht worden dat de Taliban naast het verzenden van dreigbrieven ook effectief zouden zijn langsgelopen bij jullie thuis om op zijn minst u of uw familieleden iets aan te doen. Dat zij dit niet bleken te doen, ondergraaft de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsfeiten des te meer.

Verder slaagt u er niet in de rekrutering van u of uw broer door de Taliban aannemelijk te maken, hoewel die gedwongen rekrutering de kern van uw problemen met de Taliban uitmaakt. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en u persoonlijk omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er

bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u persoonlijk een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Expliciet gevraagd om welke reden de Taliban u zouden vertrouwen als uw familie de overheid steunt en voor het leger werkt – waar zij reeds van in het begin van op de hoogte waren (CGVS, p. 13-14) –, geeft u opnieuw een vaag en algemeen antwoord: “Ze misbruiken kinderen, jongeren en volwassenen voor hun interesse, ze beangstigen hen, ze zeggen tegen hen, jullie moeten zo doen anders zullen we jullie op een brutale manier doden. En daarna vervoegen mensen hen” (CGVS, p. 20). Met dergelijke vage en algemene antwoorden slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de Taliban u inderdaad zouden vertrouwen en voor een zelfmoordaanslag wilden gebruiken. Wanneer u bovendien geconfronteerd wordt met bovenstaande landeninformatie en wordt gevraagd om welke reden de Taliban u toch probeerden te rekruteren, stelt u dat het was omdat uw broer trouw bleef aan zijn land, en uw vader, paternale oom, broer en uzelf een hekel hebben aan de Taliban (CGVS, p. 20). Die verklaring maakt het eerder onaannemelijker dat de Taliban u wilden rekruteren dan dat het er een uitklaring voor is. Gelet op bovenstaande landeninformatie uit Afghanistan, merkt het CGVS op dat u er evenmin in slaagt te overtuigen wat de inlijving van uw broer door de Taliban betreft. Het is immers niet geloofwaardig dat de Taliban per se iemand die zij als ideologisch tegengesteld beschouwden wilden rekruteren. Gevraagd om welke reden de Taliban wilden dat uw broer voor hen zou werken zegt u dat ze hun populatie wilden vergroten om zo meer invloed te hebben tegen de overheid (CGVS, p. 17). Bovendien stelt u zelf tot tweemaal toe dat de Taliban een afkeer hadden van mensen die voor het leger werkten, over wie ze dachten dat ze ongelovigen waren (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd om welke reden de Taliban uw broer dan zouden vertrouwen als hij eerder voor de overheid gewerkt had, geeft u een algemeen antwoord over het feit dat de Taliban de Amerikanen uit het land wilden gooien en uw broer voor hun eigen doelstellingen wilden gebruiken (CGVS, p. 17). Nadat die vraag wordt herhaald, stelt u vaagweg dat u het niet weet, maar dat u denkt dat ze uw broer wilden afmaken (CGVS, p. 17). Op geen moment kan u uitklaren waarom de Taliban uw broer zouden vertrouwen als hij voor het leger had gewerkt en de Taliban een afkeer hadden van soldaten. Ook wanneer u wordt gevraagd wat de Taliban precies wilden dat uw broer voor hen zou doen, blijven uw verklaringen in gebreke. Hierover verklaart u dat ze uw broer op een brutale manier wilden vermoorden en dat ze hem vroegen om zich bij hen aan te sluiten en voor hen te werken en als hij het niet zou gedaan hebben zouden ze hem vermoord hebben” (CGVS, p. 17). Indien zij tot doel hadden uw broer te doden, kan echter geenszins ingezien worden om welke reden zij hem dan probeerden te rekruteren. U geeft hiervoor geen enkele verder uitklaring (CGVS, p. 17). Op basis van bovenstaande kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de rekruteringspogingen van de Taliban ten opzichte van u en uw broer.

Omwille van bovenstaande vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaarde problemen die uw broer in Afghanistan kende omwille van zijn job bij het leger. Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op deze manier aangetast. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien weten uw verklaringen over uw eigen problemen en de problemen van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan, ten gevolge van het werk van uw broer voor het leger, allerm minst te overtuigen. Zo wijst het CGVS op verschillende ongeloofwaardige elementen, die de door u daaraan gekoppelde vrees voor vervolging grondig ondermijnen. Wanneer u wordt gevraagd wat er precies in de eerste vier dreigbrieven aan uw broer stond, zegt u aanvankelijk niets over bedreigingen of eisen gericht aan uzelf of uw andere broers (CGVS, p. 17). Ook wanneer u expliciet wordt gevraagd of er nog iets in die dreigbrieven stond, vermeldt u dat element niet (CGVS, p. 17). Pas wanneer u wordt gevraagd of er iets veranderde in de dreigbrieven wanneer bleek dat uw broer niet gehoorzaamde aan de Taliban, stelt u vaagweg dat er stond: “ook we zullen jouw andere broer vragen om zich bij ons aan te sluiten” (CGVS, p. 17). Expliciet

gevraagd of de Taliban ooit in een brief aan uw broer zeiden dat ze ook wilden dat u voor hen werkte, stelt u dat u van uw vader vernam dat ze het in de tweede of derde brief vermeld hadden (CGVS, p. 17). Gevraagd wat er precies over u in de brieven stond zegt u letterlijk: "Ze vermelden mijn naam op de brief van mijn broer om hem te beangstigen" (CGVS, p. 18) en daarna zegt u dat u er pas na aankomst in België door uw vader van op de hoogte werd gesteld dat uw naam erin vermeld stond (CGVS, p. 18). Wanneer u dan echter wordt gevraagd of u zelf niet in gevaar was, aangezien de Taliban ook van u wilden dat u voor hen werkte, ontkent u plots weer dat de Taliban uw naam gespecificeerd hadden en dat ze alleen in algemene termen hadden gesproken over één van de broers van I. (...) (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid, stelt u dat er op die brieven stond dat ze de jongere broer van I. (...) zouden meenemen en dat u daarom dacht dat u hun schietschijf was (CGVS, p. 18). U ontkent echter opnieuw dat uw naam op die brief geschreven was, terwijl u eerder tot tweemaal toe expliciet had gezegd dat uw naam op die brief vermeld was (CGVS, p. 18). Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke bedreigingen door de Taliban reeds ondergraven. Gelet op het feit dat de Taliban ook u, of uw broers, viseerden vanaf de tweede of derde brief, slaagt u er zoals eerder reeds besproken allesbehalve in aannemelijk te maken dat de Taliban niet meer langskwamen om die tweede eis in te willigen. U zegt zelf dat de Taliban eerst een brief stuurden en "als de gevraagde persoon niet naar hen zou geweest zijn, dan gingen ze bij zijn huis en vermoorden hem op een brutale manier" (CGVS, p. 18). Gezien u of uw broers reeds vanaf de tweede of derde van vijf brieven aan uw broer geïsoleerd werden, kan u niet uitklaren waarom ze bij anderen wel, maar bij jullie niet langskomen wanneer blijkt dat jullie weigeren te doen wat de Taliban vroeg. Uw uitklaring dat de Taliban niet meer kwamen omdat uw broer niet thuis was, is reeds onaannemelijk bevonden (CGVS, p. 18; zie boven), en kan evenmin verklaren waarom ze dan niet langskwamen om u of uw broers bij hen te laten werken of zelfs te vermoorden, zoals uit uw eigen verklaringen over de handelswijze van de Taliban de normale gang van zaken blijkt. Bovendien bevestigt u op dat moment nogmaals dat de Taliban eerst een brief stuurden en als de geïsoleerde niet antwoordt "dan kwamen ze direct naar zijn huis" (CGVS, p. 18). Gevraagd om welke reden de Taliban dan niet naar jullie huis kwamen aangezien u of uw broers vermeld waren in die brieven, ontwijkt u de vraag door te stellen dat u uw huis verliet een dag nadat u de brief ontving die aan u persoonlijk gericht was (CGVS, p. 19). Dat antwoord kan echter nog niet verklaren waarom de Taliban niet eerder al waren langsgeslagen, gezien u of uw broers al vermeld waren in de vijf eerdere brieven aan uw broer. Kortom slaagt u er allesbehalve in aannemelijk te maken dat de Taliban niet meer moeite ondernamen om u of uw broers aan hun eis te doen gehoorzamen, terwijl ze daar, voor de goede orde, wel de mogelijkheid toe hadden (CGVS, p. 14) en dat normaliter ook deden (CGVS, p. 18). Verder merkt het CGVS op dat u op de DVZ had gezegd dat er na de dood van uw broer "dreigbrieven" bleven komen, waarin ze vroegen "waarom we mijn broer niet gestopt hadden met het werken voor het leger" (CGVS Vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het CGVS spreekt over slechts één dreigbrief die aan u persoonlijk gericht was, waarna u meteen het land verliet (CGVS, p. 8). Aangezien die ene, aan u persoonlijk gerichte dreigbrief de directe aanleiding is voor uw vertrek uit Afghanistan, merkt het CGVS op dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij daarover eenduidige informatie kan geven, zowel op de DVZ als op het CGVS. Bovendien strookt de inhoud van de aan u gerichte dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 2) niet met uw verklaringen erover. U zegt dat er in die brief aan u staat dat u zich op 20/10/1399 (wat overeenkomt met 9 januari 2021; zie administratief dossier, blauwe map) aan hen moest overgeven (CGVS, p. 15). Ten eerste had u eerder gezegd dat u de dag na de dood van uw broer uw land verliet, in maart, april of mei 2021 (CGVS, p. 8), en dat u op diezelfde dag die dreigbrief kreeg (CGVS, p. 8). Dat zou echter betekenen dat u reeds in januari 2021 was vertrokken, niet in maart, april of mei. Ten tweede staat er op die brief aan u niet dat u zich op 20/10/1399 moest overgeven, maar op 20/10/1400 (wat overeenkomt met 10 januari 2022; zie administratief dossier, blauwe map). In januari 2022 was u echter al in België, gezien u op 23 september 2021 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Dergelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over de bedreigingen door de Taliban waarop u uw vrees voor vervolging baseert enerzijds, en de documenten die u ter staving voorlegt anderzijds, halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volkomen onderuit. De dreigbrieven die u wel kan voorleggen, zijn dan ook allerminst in staat uw verklaringen te ondersteunen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse officiële en niet-officiële documenten kunnen verkregen worden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen in verband met de benadering van uw broers F. (...) en T. (...) door de Taliban, omwille van uw problemen, ongeloofwaardig. U verklaart dat uw broers u drie weken geleden

belden en zeiden dat ze naar Iran waren gevlucht na een bedreiging door de Taliban (CGVS, p. 4-5). De Taliban hadden hen vier maanden geleden benaderd en naar u gevraagd: "de Taliban zeiden tegen hen, jullie moeten jullie broer aan ons overgeven, anders moeten jullie allebei voor ons werken" (CGVS, p. 4). Een dag na die bedreiging zijn uw broers Afghanistan ontvlucht (CGVS, p. 4). Het CGVS merkt op dat het bijzonder onaannemelijk is dat u er pas drie weken geleden over hoorde via uw broers, terwijl die benadering al vier maanden geleden was gebeurd, zeker gelet op het feit dat u twee keer per maand contact hebt met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 9). Verder verklaart u ook dat de Taliban minder dan een maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS, na hun vlucht, nog brieven naar uw broers gestuurd hebben waarin ze hen vragen hoe het komt dat ze verdwenen zijn (CGVS, p. 7). Gevraagd of er nog iets in die brieven stond, antwoordt u aanvankelijk: "Nee, ik vernam van mijn vader dat deze tekst op de brieven staat, ik heb hem niet gevraagd over andere zaken" (CGVS, p. 7). Wanneer u daarna tot twee keer expliciet wordt gevraagd of er ook iets in die brieven stond over u, aangezien de Taliban uw broers eerder ook al naar u hadden gevraagd, zegt u plots dat er stond: "Waar zijn S. (...), F. (...) en T. (...), ze moeten zich aan ons overdragen" (CGVS, p. 7). Het is reeds bijzonder onaannemelijk dat u niet meteen opwerpt dat uw eigen naam ook wordt genoemd in dreigbrieven aan uw broers. Daarenboven laat u het ook nog eens na die brieven voor te leggen. U zegt daarover vaagweg dat u uw vader wel hebt gevraagd die brieven door te sturen maar dat hij geen rupees heeft en al ongeveer 200 dollar heeft betaald om de andere documenten via Pakistan op te sturen (CGVS, p. 7). Gevraagd om welke reden hij die laatste brieven dan niet mee heeft opgestuurd, antwoordt u dat die brieven pas een maand geleden aankwamen (CGVS, p. 7), maar dat klaart nog niet uit waarom u niet hebt gevraagd er een foto van via WhatsApp op te sturen. Daarmee geconfronteerd, zegt u dat u het niet hebt gevraagd en dat u dacht dat de twee dreigbrieven die u voorlegt voldoende waren (CGVS, p. 10). Het CGVS merkt op dat het van een verzoeker om internationale bescherming echter verwacht kan worden dat die alle documenten die zijn verzoek kunnen staven tracht te bekomen om voor te leggen (hier werd u bovendien op gewezen bij het voorafgaand advies op de Vragenlijst van het CGVS bij de DVZ). Het feit dat u daarvan de noodzaak niet inzag bij dreigbrieven waarin de Taliban uw eigen naam eveneens noemen, tast de ernst en geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan. Verder stroken uw verklaringen over de handelswijze van de Taliban niet met uw verklaringen over de benaderingen van uw broers. Zo stelt u, zoals eerder reeds besproken, tot tweemaal toe dat de Taliban eerst een brief sturen en als de geviseerde niet gehoorzaamt, dan zouden ze naar zijn huis gaan en hem vermoorden (CGVS, p. 18 en 20). Aangezien de Taliban uw broers in algemene zin ook al hadden vernoemd in eerdere brieven aan uw broer I. (...) (CGVS, p. 17-18), is het reeds onaannemelijk dat ze, tegen hun gebruikelijke handelswijze in, bij uw broers vooralsnog geen verdere actie hadden ondernomen, voor hun uiteindelijke vertrek uit Afghanistan (zie boven). Het CGVS merkt bovendien op dat het alle logica tart dat de Taliban dan, na alle eerdere bedreigingen aan u en uw broers, toch nog eerst een dreigbrief gaan sturen, te meer gezien de Taliban alle macht had in uw district (CGVS, p. 14). Het gaat hier nota bene over de zevende dreigbrief van de Taliban, gericht aan u of uw broers I. (...), F. (...) of T. (...). Bovendien had u eerder gezegd: "Ze misbruiken kinderen, jongeren en volwassenen voor hun interesse, ze beangstigen hen, ze zeggen tegen hen, jullie moeten zo doen anders zullen we jullie op een brutale manier doden. En daarna verwoegen mensen hen" (CGVS, p. 20), wat het des te onaannemelijker maakt dat de Taliban niet meer ondernamen om uw broers F. (...) en T. (...) in te lijven. Uw jongste broer I'. (...) verblijft nu nog bij uw vader in Afghanistan (CGVS, p. 5), maar u kan niet uitklaren waarom de Taliban hem dan niet benaderden. U verklaart hierover enkel: "ik weet het niet" (CGVS, p. 20). Ook dit kan niet overtuigen, in het licht van uw eerdere verklaringen over de Taliban die "kinderen, jongeren en volwassenen voor hun interesse misbruiken" (CGVS, p. 20). Opnieuw doet u zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet. De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader en broer (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5) en de bankkaart van uw vader en broer (zie administratief dossier, groene map, document 6) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Over de dreigbrieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) dient te worden opgemerkt dat uw vage en tegenstrijdige verklaringen erover de geloofwaardigheid ervan ernstig hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken (zie boven). Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Over de documenten omtrent het werk van uw broer, werd hierboven reeds aangegeven om welke reden het CGVS deze documenten niet zomaar afdoende acht om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen, en zij allerminst volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen (zie administratief dossier, groene map, documenten 7-8; zie boven). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. /Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan

Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe

de bestreden beslissing voormeld artikel 51/8 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds danig onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat zij zich bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming ten onrechte voordeed als minderjarige.

In de bestreden beslissing wordt immers gewezen op volgende vaststellingen die doen vermoeden dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden met betrekking tot haar leeftijd teneinde eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van haar beweerde minderjarigheid: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de dienst Voogdij is gebleken dat u op 19 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede*

schatting is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat er twee of drie jaar aan uw leeftijd werd toegevoegd en dat u uw taskara voorlegt om uw verklaarde leeftijd aan te tonen (CGVS, p. 8; zie administratief dossier, groene map, document 3), maar u geeft er geen blijk van beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing van de dienst Voogdij. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in 2021 een leeftijd had van minstens 18 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen, niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Wat uw taskara betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Bovenstaande vaststellingen dragen allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.”

De algemene kritiek van verzoekende partij op dergelijke leeftijdsonderzoeken werpt hierop geen ander licht. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd zij overigens in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7). Verzoekende partij toont niet aan dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast. De Raad onderstreept dat uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoekende partij op datum van 19 oktober 2021 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waardoor zij minstens drie jaar ouder is dan de leeftijd die zij opgaf bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming (16 jaar) (zie administratief dossier, stuk 7, bijlage 26). Deze ernstige discrepantie tussen enerzijds de door haar verklaarde leeftijd en anderzijds de leeftijd die blijkt uit het leeftijdsonderzoek doet derhalve wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.2.6. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij gedood te worden door de taliban waarmee zij en haar familie problemen kennen wegens het werk van haar broer I., die als soldaat in het Afgaanse leger werkte (notities CGVS, p. 14).

2.2.7. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaansluiting noch aan het werk van haar broer in het Afgaanse leger, en dit omdat:

(A) wat betreft het werk van haar broer, (i) zij tegenstrijdige verklaringen geeft over wanneer haar broer begon te werken en hoe lang hij er werkte, (ii) zij nagenoeg niets kan zeggen over het precieze werk van haar broer voor het leger, (iii) zij erg vage en tegenstrijdige informatie geeft over de bezoeken die haar broer hen bracht wanneer hij in dienst was in het leger, en (iv) de documenten in verband met zijn werk die zij neerlegt om haar asielaansluiting te staven deze vaststellingen niet kunnen ombuigen;

(B) inzake de bedreigingen vanwege de taliban omwille van het werk van haar broer, (i) zij verklaart dat er in de periode voor haar vlucht vijf dreigbrieven naar haar broer werden gestuurd en één naar haar, doch zij slechts twee van die brieven voorlegt en allerlei vage en tegenstrijdige verklaringen geeft in verband met de andere dreigbrieven en waarom zij die niet kan voorleggen, (ii) zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de taliban het bij dreigbrieven hielden, terwijl zij de macht hadden in het gehele district en er geen overheid aanwezig was, (iii) zij evenmin de rekrutering van haar of haar broer door de taliban aannemelijk maakt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en verzoekende partij niet kan verklaren waarom ze haar en/of haar broer zouden rekruteren als haar familie de overheid steunt en voor het leger werkt en zij tot doel hadden haar broer te doden;

(C) haar verklaringen over haar eigen problemen en de problemen van haar familieleden na haar vertrek uit Afghanistan evenmin weten te overtuigen, gelet op verschillende ongeloofwaardige elementen in haar verklaringen dienaangaande;

(D) ook haar verklaringen in verband met de benadering van haar broers F. en T. door de taliban, omwille van haar problemen, ongeloofwaardig zijn; en,

(E) de documenten die zij neerlegde, *i.e.* de taskara's van haar, haar broer en haar vader, de bankkaart van haar vader en broer, twee dreigbrieven en documenten over het werk van haar broer, niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift louter volhardt in het beroep van haar broer en de problemen met de taliban omwille van diens werk doch niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De desbetreffende vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, blijven derhalve onverminderd overeind en verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden werk van haar broer voor het Afghaanse leger en de problemen die zij en haar familie omwille hiervan zouden kennen met de taliban.

2.2.8.1. Daarnaast haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een bijkomende vrees aan. Zij geeft aan dat een grondconflict met de buurman van haar familie B. H. escaleerde en dat haar vader de zoon van H. zou hebben gedood, waarna hun buurman hun familie is blijven bedreigen. De familie van verzoekende partij verliet uiteindelijk hun dorp en vestigde zich elders. Door de gebeurtenissen zou haar vader niet langer in staat zijn om te werken.

2.2.8.2. In navolging van wat verwerende partij in dit verband in haar nota met opmerkingen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) stelt, wijst de Raad er evenwel op dat in alle redelijkheid van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij dit grondconflict, zo deze zou stroken met de werkelijkheid en in haar hoofde daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zou brengen, (veel) eerder gedurende haar procedure zou hebben vermeld. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). In het verzoekschrift wordt niet de minste verklaring gegeven waarom verzoekende partij deze vrees ten gevolge van een grondconflict nooit eerder vermeldde.

De voormelde aangevoerde vrees voor vervolging betreft in essentie een geheel nieuwe vervolgingsgrond die volledig losstaat van de elementen van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die werden aangebracht voor en beoordeeld door de commissaris-generaal. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom zij deze vrees en deze vervolgingsgrond niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen. De Raad acht het dan ook geenszins ernstig dat verzoekende partij na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van de commissaris-generaal plots steunt op een geheel nieuwe vervolgingsgrond, die door haar eigen toedoen aldus niet door het Commissariaat-generaal kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dergelijke handelswijze kan niet worden aanvaard en verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd opdat zij zou kunnen worden gehoord op het Commissariaat-generaal inzake dit nieuwe asielmotief. Indien zulke zienswijze zou worden bijgetreden, zou dit er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om de bestreden beslissing te vernietigen wanneer een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure.

Daarenboven ondergraaft het gegeven *an sich* dat verzoekende partij niet eerder melding maakte van dit grondconflict op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar huidige beweringen in dit verband. Zij het overigens opgemerkt dat nergens uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat haar familie zich elders in Afghanistan heeft gevestigd, noch komt ergens naar voren dat haar familie gedurende drie maanden in Kabul zou hebben verbleven. Integendeel, verzoekende partij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan nooit elders te hebben gewoond dan in haar geboortedorp Qalatek, ook niet voor een korte periode (notities CGVS, p. 8). Dat zij thans in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij en haar familie wegens de problemen omwille van het grondconflict gedurende drie maanden in Kabul verbleven (zie verzoekschrift, p. 6), staat dan ook haaks op haar eerdere verklaringen. Ook liet zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitschijnen dat haar vader en haar jongere broer nog steeds in haar ouderlijk huis te Qalatek wonen (notities CGVS, p. 8), terwijl zij thans beweert dat haar familie zich na hun verblijf van drie maanden in Kabul vestigde in het dorp Banda, gelegen op veertig minuten van hun oorspronkelijke dorp, en dat haar vader daar nog steeds verblijft bij een vriend (zie verzoekschrift, p. 6 en 14). Door verzoekende partij wordt niet de minste duiding of verklaring gegeven bij haar thans gewijzigde verklaringen. Voormelde vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van haar huidige verklaringen alsook haar algemene geloofwaardigheid.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin kan volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie afkomstig van UNHCR omtrent grondconflicten in Afghanistan teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, nu zulks immers *in concreto* dient te worden aangetoond. Gelet op het voorgaande, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat haar familie daadwerkelijk verwickeld is in een grondconflict.

2.2.9. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging. Zij wijst erop dat zij al tijdje buiten Afghanistan verblijft.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu stelt de Raad echter vast dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij ongeveer bijna drie jaar geleden (in maart, april of mei 2021) Afghanistan verliet en ondertussen ongeveer tweeënhalf jaar in België verblijft (sinds 22 september 2021) kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad onderstreept hierbij nog dat verzoekende partij, gelet op de resultaten van bovenvermeld leeftijdsonderzoek, bij haar vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was en aldus reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer bijna drie jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en zij aanduidt moslim te zijn (notities CGVS, p. 8).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd en/of als 'ongelovige' zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdtegenwoordig zou

kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. In de mate dat verzoekende partij nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, alwaar verzoekende partij echter in gebreke blijft. Immers citeert zij slechts uit algemene landeninformatie zonder echter deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

2.2.11. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt

veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geveiseerd of dat zij behoort tot een groep van geveiseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Zij laat geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Zij het er tevens op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan eveneens bevestiging vindt in de informatie die door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen alsook haar aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 11) werd gevoegd, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT